Η σχέση της υπακοής με την αγάπη (π. Ευσέβιος Βίττης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Ιουλίου, 2017

Ό,τι αποδεικνύει την υπακοή «καθ' υπερβολήν οδόν» προς την τελειότητα και την ελευθερία είναι η αγάπη. Η αγάπη είναι και κόρη και μητέρα της πνευματικής ελευθερίας και μόνο μέσα στο χώρο της αναπτύσσεται. Και αν κάπου πρέπει να υπάρχει η αγάπη ως ζωοποιό στοιχείο, αυτό είναι η υπακοή. **Η υπακοή δεν είναι, δεν πρέπει να είναι, καρπός καταναγκασμού, αλλά αμοιβαιότητας και βαθειάς εν Χριστώ αγάπης**. Πώς θα δείξει κανένας αγάπη στον Θεό, που δεν τον βλέπει, αν δεν δείξει διά της υπακοής αγάπη στον πρεσβύτερο αδελφό και πνευματικό του πατέρα, που τον βλέπει και είναι μπροστά του, έτοιμος να τον βοηθήσει;

Η υπακοή δεν είναι παθητική αρετή, αλλά θετική ενέργεια και πράξη . Και πρέπει ο κάθε υπακούων να προπορεύεται της υπακοής. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να τη σκέπτεται, να τη θέλει όσο γίνεται περισσότερο, να υποτάσσει ευχαρίστως τις δραστηριότητές του σ' αυτήν, να ζητάει την ευλογία του Κυρίου, που αποτελεί την απόλυτη **προσωποποίηση της υπακοής**. Και προπάντων να αγαπάει. Χρειάζεται ακόμη να είναι εγρήγορος, πράγμα πολύ δύσκολο για κάποιες φύσεις και ιδιοσυγκρασίες που τις συνέχει ο ατομισμός, η βραδύνοια, η νωθρότητα και άλλες αντίστοιχες όχι θετικές ιδιότητες.

Απευθυνόμενος κανένας στον πνευματικό του καθοδηγό, δεν πρέπει να το κάνει μόνο γιατί εμπιστεύεται στην κρίση του και θα του δώσει καλές συμβουλές ή θα του λύσει ενδεχομένως κάποια σοβαρά προβλήματα, αλλά γιατί θέλει να δοκιμάσει την αγάπη του στον Χριστό, πέρα από συναισθηματισμούς, υποτάσσοντας ενεργά και θελληματικά τον εαυτό του σε αυτόν. Διά μέσου της επιδοκιμασίας του πνευματικού καθοδηγού δέχεται ο υπακούων την ευλογία του Κυρίου για ό,τι κάνει.

Μπορεί να παρουσιασθεί κάποιος σοβαρός πειρασμός στην υπακοή. Ποιος; Αν μας ζητηθή κάτι που θα μας φανεί υπερβολικό ή αντίθετο από την αλήθεια ή από το κατά την κρίση μας σωστό. Αν, αφού συζητηθή κάποιο αμφισβητήσιμο θέμα, η εντολή παραμένει, ο υποτασσόμενος πρέπει να προχωρήσει παρά τις τυχόν θεωρητικές ή άλλες δυσχέρειες, που ο ίδιος νομίζει πως υπάρχουν. Πρέπει να προχωρήσει με τη βεβαιότητα της ευλογίας του Κυρίου, **στο όνομα του οποίου ασκείται η υπακοή** . Επειδή δε με την υπακοή **δεν κινούμαστε σε καθαρά ανθρώπινο χώρο**, αλλά με την πεποίθηση και τη διάθεση να γίνεται σε όλα και δι' όλων το θέλημα του Κυρίου,

ακόμη και αν υπάρξουν σοβαρές αμφισβητήσεις για κάποια πράγματα, ας μην αμφιβάλλουμε πως, όταν ενεργούμε με γνήσιο πνεύμα υπακοής, ο Κύριος, στο όνομα του οποίου ασκείται η υπακοή, **θα μας φανερώσει εσωτερικά ή με άλλον τρόπο την αλήθεια και ορθότητα αυτών που μας υποδεικνύονται**, με αποτέλεσμα την περισσότερη ειρήνη και τη βαθύτερη αγάπη και αμοιβαιότητα, που η συνεχής άσκηση υπακοής χαρίζει στην ψυχή.

Υπάρχουν πολλές υπακοές; Όχι, αλλά μια και μόνη, η υπακοή στον Θεό διά μέσου του πνευματικού μας χειραγωγού, στον οποίο διά της Εκκλησίας μάς δόθηκε εντολή να υπακούουμε. Η υπακοή στις λεπτομέρειες της ζωής μάς οδηγεί στην υπακοή και στα μεγάλα και σοβαρά ζητήματα, που έτσι ή αλλιώς θα προβάλλουν στην πορεία μας.

«*Ο πιστός εν ελαχίστω και εν πολλώ πιστός εστι*», λέει ο Κύριος (Λουκ. 6:10). Ας μη φοβόμαστε τη λέξη υπακοή και πιο πολύ την πράξη υπακοή. Υπάρχουν τέκνα της Εκκλησίας που δεν τολμούν να την προφέρουν και άλλοι που ντρέπονται γι’ αυτήν την απαίτηση του Χριστού. Αυτός όμως υπήρξε υπάκουος σε όλη Του τη ζωή «αισχύνης καταφρονήσας» (Εβρ. 12:2). Πρώτος αυτός. Ας χαιρόμαστε, αντίθετα, γιατί υπακούουμε στον Χριστό και στην Εκκλησία του και ας σεβόμαστε αυτούς, που τους δόθηκε η εξουσία να απαιτούν υπακοή.

Η υπακοή στην Εκκλησία είναι η πιο μεγάλη δύναμη ενότητος και αγάπης μέσα στην Εκκλησία και το μεγαλύτερο και δυνατότερο κήρυγμα που μπορεί να γίνεται σ’ έναν κόσμο διχασμένο και διαιρεμένο και περικλειόμενο όλο και περισσότερο σε ένα τερατώδη ατομιστικό απομονωτισμό. Η υπακοή βρίσκεται μέσα στη λογική της αγάπης και οπωσδήποτε της ελευθερίας, όπως ήδη τονίστηκε. Χωρίς την υπακοή ούτε αγάπη ειλικρινής υπάρχει ούτε αδελφική και πνευματική ενότητα. Αγάπη χωρίς υπακοή είναι ανίκανη να οικοδομήσει μια ιεραρχημένη κοινωνία πιστών. Και δεν μπορεί να σταθεί κατά το ανθρώπινο η Εκκλησία ως κοινωνία αγάπης χωρίς την υπακοή στον πρώτο υπακούσαντα Χριστό, τον και αρχηγό της. Εμείς εδώ τι θα είχαμε να πούμε σε όλα αυτά; Την απάντηση οφείλει να τη δώσει ο καθένας μας στη συνείδησή του και στον Κύριο.

[Από το περιοδικό «Όσιος Φιλόθεος της Πάρου» τ. 9, εκδ. Ορθ. Κυψέλης, Θεσσαλονίκη 2003, σελ. 25 (αποσπάσματα)]

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*